

Nam mô A Di Đà Phật _()_

Sau đây là đôi lời chia sẻ việc tu học của Thầy Thích Chân Hiếu.

Thầy viết:

Đu hành là tu ý niệm. Lúc niệm Phật, tâm hướng về Phật, cầu sanh Tây phương (ý niệm này không có cảnh, cũng vi tế, cũng hay).

Ý niệm nhỏ nhất này, trong tâm nhận biết rõ ràng mình đang cầu sanh Lục Lạc, đang hướng về Phật là đủ, không cần phải dụng công nhọc nhằn tưởng ra cảnh.

Đừng cầu Phật hiệu, ta về Tây phương.

Ý niệm này rất nhỏ, rất vi tế, chưa kịp phát ra thành cảnh đâu! Do ý niệm này mà mình có đầy đủ Tín Nguyện Hạnh. Nếu không có ý niệm này, tâm mình sẽ phan duyên, sẽ chạy theo cảnh trần, không thể yên một chỗ được. Bởi vậy tu hành là tu ý niệm này.

Biết rồi thì tu hành cảm thấy dễ hơn nhiều.

Đối tượng của tâm rất quan trọng. Mình nhìn cảnh vui, mình vui. Mình nhìn cảnh buồn mình buồn. Lo lắng, phiền não, ưu sầu, an vui, hạnh phúc sanh ra khi mình tiếp xúc với lục trần. Vì vậy, Thế Tôn dạy mình niệm Phật, nhớ Phật cầu sanh Tây phương.

Khi mình niệm Phật, cái ý niệm vi tế cầu sanh Tây phương rất quan trọng. Vì lúc ấy, đối tượng của tâm là Phật và Tây phương, chuyên tâm nhất ý thì lục trần sẽ không ảnh hưởng mình, vì Phật và Tây phương là đối tượng của tâm, là trần cảnh giải thoát rồi.

Thêm vào đó là tâm mình sẽ ứng hợp với Nguyên lớn của Phật, cảm ứng đạo giao không thể nghĩ không thể bàn.

Nếu không thông suốt vấn đề này, thì tuy mình niệm Phật mà tâm vẫn chạy theo cảnh trần, khổ mãi không thôi. Cảnh trần là nguyên nhân khiến tâm mình không giải thoát. Vì vậy mới

nói chạy theo cảnh trần thì luân hồi không thể dứt được.

Nay mình lấy Phật và Tây phương làm đối tượng của tâm, thì sẽ giải thoát.

Việc này rất dễ, chỉ cần lúc niệm Phật, mình chỉ khởi ý niệm cầu vãng sanh Tây Phương, ý niệm này rất vi tế, khởi lên mà không cần cảnh Tây phương. Từng câu Phật hiệu, như kêu gọi từng bước về Tây phương.

TÂM VÀ TIẾNG

Ví như người ca sĩ, khi hát lời nhạc buồn thì gửi tâm trạng buồn vào lời hát, tâm và tiếng hoà hợp với nhau.

Hoặc như khi mình nói con thương mẹ, thì lúc nói chữ thương, tâm thương cũng đồng thời có sẵn trong đó. Dùng từ thương để diễn đạt tình thương của mình, dùng âm thanh để diễn đạt tâm tình. Tâm và tiếng không khác biệt.

Cũng như vậy, người niệm Phật, lúc niệm thì gửi trọn tâm cầu vãng sanh vào câu Phật hiệu. Tiếng Phật và tâm cầu vãng sanh khăng khít với nhau, hoà hợp với nhau. Diễn đạt tâm muốn về Tây phương qua tiếng Phật mình

niệm, tỏ tấm lòng cung kính thành
khẩn, một lòng cầu sanh Cực Lạc. Chỗ
gọi rằng mỗi tiếng Phật là mỗi tiếng
lòng.

Thêm vào đó, lúc niệm Phật, lắng tai
nghe rõ ràng phân minh, thì chánh
niệm hiện tiền, tín nguyện chân thành
thiết tha.

Mỗi tiếng Phật hiệu, là mỗi bước
chân Ta về Tây phương.

